

Lessen uit Israëls geschiedenis (3)

Strijd tegen de Filistijnen

Twee oorlogen

In 1 Samuël 4 en 1 Samuël 7 vinden we Gods volk tweemaal tegenover de Filistijnen. In dit artikel leggen we deze twee hoofdstukken naast elkaar en proberen we een vergelijking te maken.

De twee hoofdstukken zijn met elkaar verbonden door de wegvoering van de ark van het verbond uit het land van Israël en zijn terugkeer. En in beide hoofdstukken lezen we van een strijd tegen de Filistijnen. Deze twee oorlogen zijn van elkaar gescheiden door meer dan twintig jaar (1 Sam. 6:1; 7:2). De afloop van elk van de oorlogen was heel verschillend. In de eerste oorlog leed Israël een *'zeer grote nederlaag'* (1 Sam. 4:10); in de tweede werd het een grote overwinning (1 Sam. 7:10,11). De oorzaak van dit grote verschil ligt in een les die Israël in de tussenliggende twintig jaar heeft geleerd.

Een goede vraag

'Waarom heeft ons de HEERE heden geslagen voor het aangezicht der Filistijnen?' (1 Sam. 4:3).

Dat is een goede vraag. Israël was tegen de Filistijnen ten strijde getrokken. De Filistijnen zijn belichaming van de vijandschap tegen God en Zijn volk. Als het volk van de Almachtige God met hen de strijd aanbindt zou je toch een zekere overwinning verwachten. Maar die overwinning kwam niet. Het werd een nederlaag. En die nederlaag legde bovenstaande vraag in de mond van de oudsten van Israël.

Het was een goede vraag. Maar het lijkt er niet erg op, dat ze er een eerlijk antwoord op verwachtten. Ze gingen er bijvoorbeeld niet mee naar Samuël, hoewel die toch duidelijk tot Gods zegsman aan het volk was aangesteld (1 Sam. 3:21; 4:1). Er was ook geen vernedering voor Zijn aangezicht. De vraag werd gesteld, maar zonder op een antwoord te wachten werd gelijk een volgende oplossing bedacht.

De ark als oplossing

De ark werd tevoorschijn gehaald. Was de ark niet Gods woonplaats? Was het niet de ark, die altijd voorging in de strijd in Israëls roemrijke verleden? Waren niet vele vijanden verslagen, juist omdat de ark in hun midden was? En daarom klonk het al snel:

'Laat ons van Silo tot ons nemen de ark van het verbond des HEEREN, en laat die in het midden van ons komen, opdat zij ons verlosse van de hand van onze vijanden.' (1 Sam. 4:3).

En zo gebeurde het. De reactie was overweldigend. Een overwinningsroes doortrok het volk. In een religieuze opwinding juichte het volk zo hard dat de grond ervan trilde. Dit was de oplossing! Zo zou de overwinning worden behaald. Een ander resultaat was dat de Filistijnen bang werden. Zij kenden de geschiedenis van Israël (1 Sam. 4:8). En nu, met deze God opnieuw in het midden van Israël; dat kon niet goed gaan.

Maar

De vijanden van Gods volk hoeven niet te vrezen, als datzelfde volk de toevlucht neemt tot middelen die niet door God zijn aangewezen. En als dat volk de vraag *'Waarom?'* niet serieus neemt.

En Gods volk kan juichen zo veel als het wil. In eigen gekozen paden ligt geen overwinning. Hoe mooi en godsdienstig het er allemaal ook uit mag zien. Het is een holle vreugde zonder inhoud.

Grove zonde

Dat lijken misschien harde woorden. Maar zie eens wat er gebeurt. Leest u de voorgaande twee hoofdstukken. En zie wat een enorme ongerechtigheden er rond de ark plaats vonden. Rond diezelfde ark, waarin zij nu hun vertrouwen wilden stellen!

'Alzo was de zonde van deze jongelingen zeer groot voor het aangezicht des HEEREN; want de lieden verachtten het spijsoffer des HEEREN' (1 Sam. 2:17).

Dat is de samenvatting van alles wat er rond de ark, voor Gods aangezicht misdreven werd. Daar hoeven we verder niet over uit te weiden. Maar wat ook belangrijk is: het volk **wist** ervan (vs. 23, 24).

En nu al voordat de strijd gestreden is al gaan juichen met diezelfde ark in het midden? Dat is wel een hele makkelijke God, die je in het gezicht kan slaan, en vervolgens voor je eigen karretje kan spannen. En zo ging het dus ook niet. Israël werd verslagen, en de ark Gods werd door de vijand weggenomen.

Een leerzame verdrinking

Er volgde een periode van lange onderdrukking.

'En de dagen werden vermenigvuldigd, en het werden twintig jaren.'

Schier uitzichtloos zouden we zeggen. Maar dan volgen de woorden, die een grote kentering betekenen, en waaruit blijkt dat die lange tijd heel heilzaam is geweest voor het volk.

'En het ganse huis van Israël klaagde de HEERE achterna' (1 Sam. 7:2).

Nu hebben de Filistijnen pas echt reden om te vrezen. Wat ze nu horen zijn geen klanken van ijdel vreugdegejoel. Maar als zij trots door de straten in de dorpen van Israël paraderen, horen zij uit de huizen een klacht tot de HEERE. Zijn Naam wordt aangeropen. Ook nu ligt het waarom? op hun lippen bestorven. Maar nu was er een verlangen naar een eerlijk antwoord. Want ze luisterden naar wat Samuël te zeggen had.

Samuël als profeet

Het eerste wat Hij hen zegt is zich met hun gehele hart tot de HEERE te bekeren, alle afgoden uit hun midden weg te doen, en de HEERE alleen te dienen. En dat gebeurde! Geen tegenspreken van dat kunnen we toch niet van onszelf en al dat soort zaken meer. Nee, meer nog, er kwam een oprecht berouw over en een belijdenis van hun zonden.

'En zij vastten te dien dage, en zeiden aldaar: Wij hebben tegen de HEERE gezondigd.'

Dit is *'een droefheid naar God'* (2 Kor. 7:10, 'naar' in de zin van overeenkomstig; dus 'droefheid naar Gods wil' NBG). Dit soort droefheid is heilzamer dan een hoop dan de holle blijdschap, die de zonde niet erkent. Maar ligt in deze droefheid de overwinning?

Samuël als Priester

Nee! En daar moeten we ook duidelijk in zijn. De uiteindelijke overwinning ligt in het werk van Samuël, als voorbidder, als voorspraak, en als offeraar. Kortom als priester. En als we dit schrijven, denken we natuurlijk onmiddellijk aan Christus, als de meerder Samuël.

'Ik zal de Heere voor u bidden' (1 Sam. 7:5).

Vergelijk met Hebr. 7:25.

'Waarom, Hij ook volkomen kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.'

En dat is exact wat Israël deed. Zij gingen door Samuël tot God. Lees vers 8:

'En de kinderen Israëls zeiden tot Samuël: Zwijg niet van onzentwege, dat gij niet zoudt roepen tot de HEERE, onze God, opdat Hij ons verlosse uit de hand der Filistijnen.'

Samuël offerde:

'Toen nam Samuël een melklam, en hij offerde het geheel de HEERE ten brandoffer' (vs. 9).

Hier vloeien Samuël en het lam ineen als een type van de Heere Jezus, die Zichzelf als een offerande overgaf. En nogmaals, hierin ligt de overwinning van Gods volk! Want niet eerder dan dat dit offer is gebracht lezen we: *'en de HEERE verhoorde hem'* (vs. 9). Let op: hem, en niet hen. Al wat God voor ons doet, doet Hij niet om ons, maar om Christus' wil.

De Filistijnen waren ook weer ten strijde vergaderd. Waarschijnlijk vol goede moed. Ten onrechte. Nu was Israël bang. Ook ten onrechte. Met de heerlijkheid van Christus voor ogen, en het betrouwen op Hem, is alle vrees ongegrond. Zelfs strijd was niet nodig. Want de HEERE streed voor hen.

'En de Heere donderde te dien dage met een grote donder over de Filistijnen, en Hij verschrikte hen, zodat zij verslagen werden voor het aangezicht van Israël' (vs. 10).